

Simțeam că dacă nu dăm de hotel, imediat, în chip miraculos, chiar în următorul cvartal, am să pierd complet controlul asupra rablei lui Haze cu ștergătoarele ei de parbriz lipsite de eficacitate și cu frânele capricioase; dar trecătorii cărora le-am cerut informații sau erau ci înșiși străini, sau întrebau încruntându-se „Vânătorii cum?” de parcă aș fi fost nebun; sau, altminteri, se pierdeau în explicații atât de complicate, cu gesturi geometrice, generalități geometrice și indicații strict locale (...apoi o ții spre sud după ce ai ajuns la tribunal...), încât era imposibil să nu mă rătăcesc în labirintul bolboroselii lor bine intenționate. Lo, ale cărei măruntaie minunate și prismatice digeraseră de mult dulciurile, aștepta masa copioasă și începuse să se agite. Iar pentru mine, frecuşul și băjbăiala prin străzile Briclandului reprezentau un canon cumplit, cum nu mai trăisem, deși mă obișnuisem de mult cu un gen de ursitoare secundară (secretară idioată a destinului McFate, ca să zic așa) care își băga nasul în planul splendid și generos al șefului. În lunile următoare am râs de nepriceperea mea când mi-am amintit felul copilăresc în care m-am concentrat asupra hanului cu nume fantezist; fiindcă de-a lungul drumului parcurs, nenumărate moteluri își anunțau cu lumini de neon disponibilitatea, fiind gata să găzduiască negustori, ocași evadați, impotenți, grupuri familiale, precum și cuplurile cele mai corupte și viguroase. Ah, voi șoferi amabili care alunecați prin nopțile negre de vară, ce zbențuieți, ce twisturi ale poftelor trupești ați putea să contemplați de pe autostrăzile voastre impecabile dacă acele Kumfy Kabins și-ar scdea deodată pigmentii și ar deveni transparente ca niște cutii de sticlă!

Miracolul după care tânjeam s-a săvârșit în sfârșit. Un bărbat și o fată, încârligați într-o mașină cufundată în întuneric, sub copacii ce se scuturau de apă, ne-au spus că ne aflăm în inima Parcului, dar n-aveam decât să o luăm la stânga la primul semafor și, gata, am ajuns. Nu am văzut în realitate nici un semafor, Parcul era negru ca păcatele pe care le ascundea – însă curând după ce am căzut sub vraja unei curbe bine trasate, călătorii au observat prin ceață o strălucire diamantină, apoi a sclipit oglinda unui iaz – și iată-l, palatul palid al Vânătorilor Vrajiți, minunat și inexorabil, la capătul unui drum pietruit, sub copacii spectrali.

La prima vedere, un șir de mașini parcate, ca porcii la troacă, părea să blocheze intrarea; dar apoi, ca prin farmec, o decapotabilă splendidă, rubinie sub ploaia iluminată, s-a pus în mișcare – extrasă energie de un șofer lat în umeri – și noi ne-am strecurat recunoscători în golul lăsat de ea. Am regretat imediat graba când am băgat de seamă că predecesorul meu găsisse acum un loc mai ferit, un fel de garaj unde era spațiu suficient pentru încă o mașină; dar eram prea nerăbdător și nu i-am urmat exemplul.

— Vai! dar e colosal! remarcă iubita mea vulgară privind în fugă stucatura, în timp ce s-a strecurat afară, în burnița sonoră, și mâna ei de copil a ciupit faldul rochiei ca să-l scoată din despicătura piersicii – ca să-l citez pe Robert Browning. Sub lumina lămpilor cu arc, copii mărite ale frunzelor de castan se proiectau legănându-se și jucându-se pe coloanele albe. Am deschis portbagajul. Un negru ghebos și cărunt, într-o așa-zisă uniformă, ne-a luat bagajele și le-a dus încet cu căruciorul în holul plin de doamne bătrâne și de clerici. Lolita s-a lăsat pe vine ca să mângâie un cocker spaniol cu pistrui vineții și urechi negre – care se topea de plăcere pe covorul floral sub mâna ei – dar cine nu s-ar fi topit, sufletelul meu – în timp ce eu îmi dregeam glasul prin îmbulzeala de la recepție. Acolo, un bătrân chel cu aspect porcîn – toți erau bătrâni în acest hotel bătrân – m-a cercetat zâmbind politicoasă, apoi a scos pe îndelete telegrama mea (boțită), s-a luptat cu niște îndoilești obscure, a întors capul, a privit ceasul și, în cele din urmă, a spus că îi pare rău, reținuse camera cu două paturi alăturate până la șase și jumătate, însă acum era dată. Un congres religios, spuse el, a coincis cu o expoziție de flori în Briceland, și...

— Numele, i-am spus eu, rece, nu este nici Humbert și nici Humburg, ci Herbert, adică Humbert, și accept orice cameră, doar să puneți și un pat pliant pentru fetița mea. Are zece ani și e foarte obosită.

Tipul rozaliu și bătrân a privit-o blajin pe Lo – care stătea în continuare pe vine, ascultând din profil, cu gura întredeschisă, ceea ce îi spunea stăpâna câinelui, o veritabilă doamnă înfășurată în voaluri violete, cufundată în adâncurile unui fotoliu îmbrăcat în creton.

Îndoielile pe care le-ar fi avut tipul obscen s-au pulberat în fața acestei imagini de vis. S-ar putea să

mai aibă o cameră, a zis, de fapt mai avea una – cu pat dublu. În ce privește patul pliant...

— Ne-au mai rămas paturi pliante, domnule Potts?

Potts, la fel de rozalțu și chel, cu peri albi ieșindu-i din urechi și din alte orificii, o să vadă ce se poate face. A venit și au discutat în timp ce îmi deschideam stiloul. Nerăbdătorul Humbert!

— Paturile noastre duble sunt de fapt triple, spuse el amabil, băgându-mă cu copilul sub aceeași acoperitură. Într-o noapte cu aglomerație mare au dormit împreună trei doamne și un copil ca al dumneavoastră. Cred că una dintre doamne era bărbat deghizat (ipostaza mea statică). Totuși – nu s-ar putea să fie un pat pliant disponibil în 49, domnule Swine?

— Cred că a fost dat familiei Swoon, spuse Swine, primul clown bătrân.

— Deh, ne descurcăm noi cumva, am zis. Soția va veni mai târziu, dar presupun că ne vom descurca și atunci.

Cei doi porci roz deveniseră acum prietenii mei cei mai buni. Am scris în caligrafia limpede și lentă a crimei: Dr Edgar H. Humbert și fiica, 342 Lawn Street, Ramsdale. Mi-a fost arătată discret o chie (342!) (iluzionistul prezintă obiectul pe care se pregătește să-l facă dispărut) – ce a fost transmisă Unchiului Tom. Lo, abandonând câinele, așa cum mă va abandona într-o zi și pe mine, s-a ridicat de pe vine; o picătură de ploaie a căzut pe mormântul Charlottei; o negresă tânără și frumoasă a deschis ușa liftului și copila predestinată a intrat, urmată de tatăl ei, care-și dregea glasul, și de Tom – langusta cu bagajele.

Parodia unui coridor de hotel. Parodia tăcerii și a morții.

— Oho, e numărul casei, spuse voioasă Lo.

Un pat dublu, o oglindă, un pat dublu în oglindă, ușa cu oglindă a unci nișe, ușa băii idem, o fereastră albastră-neagră, un pat reflectat acolo, același în oglinda nișei, două fotolii, o masă acoperită cu cristal, două noptiere, un pat dublu: un pat mare cu tăblii, ca să fiu mai exact, acoperit cu o acoperitură toscană cu șnur roz și două veioze cu abajur roz gofrat, în stânga și în dreapta.

Am fost tentat să plasz o bancnotă de cinci dolari în palma aceea sepie, dar m-am gândit că mi-ar putea interpreta greșit larghețea, așa că am pus un sfert de

dolar. Am mai adăugat unul. S-a retras. Clac. *Enfin seules.*

— Dormim în aceeași cameră? spuse Lo, și trăsăturile ei se agitară în aceea modalitate dinamică specifică – fără supărare sau dezgust (deși la un pas de acestea), ci numai dinamică – momentelor când voia să imprime o semnificație violentă unei întrebări.

— Le-am cerut să pună un pat pliant. Pe care îl voi folosi eu, dacă dorești.

— Ești nebun, zise Lo.

— De ce, draga mea?

— Pen'că, dragha mea, dacă află dragha mea Mamă s-a zis cu noi, divorțează de tine, iar pe mine mă strânge de gât.

Numai dinamică. Fără să ia problema prea în serios.

— Fii te rog atentă, i-am spus așezându-mă, în timp ce ea stătea în picioare, la câțiva pași de mine, și am privit-o intens și satisfăcut, fără să fiu rău impresionat de înfățișarea sa, care umplea cu strălucirea ei trandafirică oglinda surprinsă și încântată a nișei.

— Ascultă, Lo. Să punem la punct lucrurile odată pentru totdeauna. Pentru orice eventualitate, eu sunt tatăl tău. Am un sentiment de mare afecțiune pentru tine. În absența mamei tale eu sunt îngerul tău păzitor. Nu suntem bogați și în timpul călătoriei vom mai fi nevoiți să stăm oarecum înghesuți. Doi oameni care își împart camera intră în mod inevitabil într-un fel – cum să-ți spun – un fel de...

— Cuvântul este incest, spuse Lo – și dispăru în nișă; a ieșit de acolo chicotind copilărește ca un clopoțel de aur, a deschis ușa de alături și, după ce a cercetat atent interiorul cu ochii ei ciudați, înnegurați (ca să nu mai repete greșeala), a intrat în baie.

Am deschis fereastra, mi-am scos cămașa leoarcă de sudoare, m-am schimbat, am verificat tubul cu pilule din buzunarul hainei, am descuiat...

A ieșit. Am încercat să o îmbrățșez: degajat, fărămă de tandrețe controlată, înainte de cină.

Zise:

— Termină, lasă baltă jocul cu pupatul și hai să mergem să mâncăm ceva.

Abia atunci am scos la vedere surpriza pe care i-o pregătisem.

Oh, ce dulceață de vis! S-a îndreptat spre geamantanul deschis ca și cum l-ar fi vânat de la distanță;

parcă pășea cu încetinitorul, cercetând îndepărtatul geamantan-tezaur așezat pe suportul pentru bagaje. (Se întâmplă ceva cu ochii ei mari și cenușii, mă întrebam, sau eram învăluți amândoi în aceeași ceață vrăjită?) Se apropia de el prin spațiul dilatat săltându-și mult botinele cu tocuri destul de înalte și îndoindu-și frumoșii genunchi băiețești cu încetinelă celui care umblă pe sub apă sau pășește parcă planând în vis. Apoi a ridicat de umeri o vestă de culoarea aramei, încântătoare și foarte scumpă, a întins-o foarte încet între mâinile ei tăcute, ca păsărarul uimit, cu respirația tăiată, care desface pasărea uluitoare ținând-o de vârful aripilor ei de flăcări. Apoi (în timp ce eu o așteptam în picioare), a scos șarpele moale al unei curele splendide. A încercat-o.

S-a strecurat în brațele mele care o așteptau, radioasă, destinsă, mângâindu-mă cu ochii ei tandri, misterioși, impuri, indiferenți, crepusculari – asemenea celei mai ieftine dintre cocotele ieftine. Fiindcă pe ele le imită nimfetele – în vreme ce noi ne tânguim și murim.

— Ce se întâmplă cu domnișoarele? am bolborosit eu în părul ei (controlul cuvintelor se evaporase).

— Dacă-ți spun, zise ea, ai să te superi.

— Arată-te, rază curajoasă!

— Totul la momentul potrivit, răspunse iubițica.

Seva ascendes, pulsata, brulans, kitzelans, dementissima. Elevator clatterans, pausa, clatterans, populas in corridoro. Hanc nisi mors mihi adimet nemo! Juncea puellula, jo pensavo fondissime, nobserva nihil quidquam; din fericire, a revenit la geamantanul-tezaur.

În baie mi-a trebuit ceva timp pentru a reintra în forma normală și pentru a-mi satisface o nevoie banală. Stăteam în picioare, bătând darabana, ținându-mi respirația. Și auzeam „oho“-urile și „vai“-urile Lolitei, care exprimau încântarea ei copilărească.

Folosise săpunul doar pentru că era o mostră.

— Hai, draga mea, hai, dacă ești la fel de flămândă ca mine.

Și astfel, la lift, fiica legănându-și vechea gentuță albă, tatăl mergând înainte (*nota bene*: niciodată în urmă, ea nu e o doamnă). În timp ce stăteam (unul lângă altul acum) așteptând să coborâm, și-a dat capul pe spate, a căscat fără reținere și și-a scuturat buclele.

— La ce oră te trezeai în tabără?

— La șas - și-a înăbușit un alt căscat - se și jumătate - a urmat un căscat complet și o înfiorare a întregului trup. Și jumătate, a repetat ca și gâtul i s-a umplut de un nou căscat.

Sufrageria ne-a întâmpinat cu mirosul de grăsime prăjită și cu un zâmbet ofilit. Era o încăpere spațioasă și pretențioasă, cu picturi murale siropoase, care reprezentau vânători vrăjiți în diferite ipostaze și stări de vrăjire și o amestecătură pestriță de animale decolorate, driade și arbori. Câteva doamne în vârstă, doi clerici și un bărbat în costum sport stăteau la mese diferite și își terminau cina în tăcere. Sufrageria se închidea la ora nouă din fericire, chelnerițele în uniforme verzi, cu fețe de lemn, se grăbeau disperate să scape de noi.

— Așa-i că seamănă perfect, da' perfect, cu Quilty? zise Lo cu voce scăzută și cotul ei maroniu ardea de nerăbdare să arate spre tipul în haine extravagante, care-și lua masa singur, în colțul cel mai îndepărtat al sălii.

— Cu dentistul nostru cel gras din Ramsdale?

Lo a reținut gura de apă sorbită și a pus pe masă paharul care dansa.

— Da' de unde, zise ea improșcând cu voioșie. Mă gândeam la tipul acela, scriitorul, din reclama pentru țigările Drome.

Oh, Faimă! Oh, femina!

Când ni s-a adus desertul - lingoul uriaș al unei plăcinte cu vișine pentru tânăra doamnă și înghețată de vanilie pentru protectorul ei, din care și-a transferat rapid o bună parte din plăcinta ei - cu am scos flaconul mic care conținea Pilulele Purpurii ale lui Papa. Privesc retrospectiv picturile murale suferind de rău de mare, momentul acela monstruos și ciudat și nu-mi pot explica purtarea mea de atunci decât prin mecanismul vidului oniric în care se rotește o minte deranjată; dar la vremea aceea totul mi s-a părut simplu și inevitabil. Am privit împrejur, m-am asigurat că plecase și ultimul mesean, am scos dopul și am răsturnat cu mare băgare de seamă în palmă elixirul dragostei. Repetasem atent în fața oglinzii gestul lipirii palmei goale de gura deschisă și înghițirea unei pilule (imaginare). După cum mă așteptam, ea s-a repezit la flaconul cu capsule dolofane, frumos colorate, încărcate cu Somnul Frumoasei.